

fund som følge af en for slap politik i 1990'erne, da De Radikale havde regeringsmagten.

Morten Østergaard (RV):

Vi fokuserer på alle de problemer, det er nødvendigt at fokusere på. Det er sådan, at der er blevet flere og flere ledige indvandrere og efterkommere af indvandrere i den tid, regeringen har siddet ved roret, så der vist ingen grund til sådan at være al for selvtilfreds med første halvleg af den kamp i hvert fald.

Men hvad angår det andet, så kunne det være interessant at høre kulturministeren, om – hvis Det Konservative Folkepartis pressechef og i øvrigt et medlem af Folketinget i den konservative folketingsgruppe udtalte, at man var imod en given paragraf, og derfor var partiet ikke så optaget af, om medlemmerne overholdt den del af loven – det så ville være noget, som faldt inden for de acceptable rammer for kulturministeren.

For faktum er jo, at folketingsmedlem hr. Søren Espersen på tv har udtalt, at man i Dansk Folkeparti ikke går op i racismeparagraffen, for den er man imod. Og det var derfor, jeg indledningsvis spurgte kulturministeren, om ikke man må sige, at hvis vi skal en god og fair kulturkamp, så må det i hvert fald påhvile dem, der deltager i det, og i særlig grad de politiske partier, at sikre, at den foregår inden for de lovgivningsmæssige rammer, som er lagt for, hvad for en demokratisk dialog der kan føres i det her land.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Dialog og samtale fordrer, at man er på et nogenlunde lige niveau, og det er en underlig måde at stikke mig en masse citater i hovedet fra nogle sammenhænge, jeg overhovedet ikke kender, og ligesom prøve at kompromittere nogle personer, som jeg synes er dygtige politikere. Så jeg går ikke ind i den dialog, og jeg vil slet ikke kommentere og give karakterer til nogen som helt politikere – heller ikke fra Det Radikale Venstre – selv om man da kunne have lyst til det nogle gange. Det gør jeg ikke og har ikke gjort det og vil ikke gøre det.

Formanden:

Da det her er det eneste spørgsmål, der er stillet om kulturkampen, og da der åbenbart er stor interesse for det, så skal jeg her give mulighed for en tredje medspørger: fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen mange tak for det.

Jeg vil godt bare indlede med at sige, at citatet, der blev nævnt vedrørende Mogens Camre, er et forkert citat. Det har jeg én gang sagt i Folketingssalen, og jeg vil godt gentage det.

Så vil jeg godt sige tak til ministeren for besvarelsen, men jeg synes, der var en gruppe, som ministeren glemte. Ministeren nævnte Hizb-ut-Tahrir og nazisterne, og jeg er ganske enig: Det er udemokratiske kræfter, som man ikke kan have med at gøre. Jeg synes også godt, at ministeren måske kunne have nævnt de autonome på Nørrebro og andre steder, som går ind for vold i stedet for demokrati. Jeg synes bestemt også de hører til en gruppe, der skal nævnes.

Jeg forstår udmærket godt, at ministeren ikke vil tage stilling til løsrevne citater – det er umuligt, fordi det skal ses i en helhed – men jeg vil bare læse et kort citat op, og jeg har ingen kommentarer til det, for jeg synes egentlig, at ytringsfriheden skal være meget vid i det her land, og jeg synes, det er godt, at folk taler af karsken bælg:

Kl. 14.05

Muslimere lever på middelalderstadiet med en nedgøring af kvinder og kvindekulturen, som er uhørt i dette land. Der handles med kvinder, som var det kvæg, og kvinder prygles og mishandles.

Jeg skal bare sige til ministeren, at det var Per Madsen, borgmesteren ude i Ishøj, som udtalte de ord.

Det er nok en meget generaliserende bemærkning, må man sige. Jeg har ingen bemærkninger til den. Jeg vil høre ministerens kommentar til den.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det viser jo, at mange mennesker har meget forskellige meninger om mange forskellige ting. Jeg er enig med spørgeren i, at der er en eller anden formynderisk holdning til, at vi skal sidde og give hinanden karakter for, hvad vi siger. Vi lever i et demokratisk samfund, hvor der er ytringsfrihed, og så må man diskutere på det grundlag. Så kan man være uenig eller enig i de ytringer, der bliver fremsat. Men i et demokratisk samfund er det netop sådan – og det er det, der er karakteristisk ved vores samfund – at der er en åben og fri debat. Så kan man være uenig eller enig.